

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 24. De permutatione beneficiorum,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](#)

341 De quarta & vltima specie, dicendum est resignationem ex causa permutationis posse fieri coram Ordinario: cui non licet alij, quam compermutantibus conferre beneficia resigata ex cap. vnico. De rerum permutatione, in sexto, & ex Clement. vnica, eodem titulo. Eademq; resignationi commune esse cum antedictis renunciationibus conditionatis: vt si conditio apposita, hoc est, permutation, non impletatur (quia scilicet alter permutantium moritur ante tem perfec-tam, vel non vult eam perficere, vel non potest ob aliquod impedimentum) neque beneficio renunciatum esse videatur: cum sit commune omnibus actibus conditionalibus, ve neque aut aliter admitti, vel effectum sortiri, quam si imple-antur in forma constituta: iuxta cap. Cum dilecta, De re scriptis, & legem. Qui heredi, & legem Matis f. De conditionibus, & de monstr. De limonia quæ committuntur in resignatione beneficiorum tractauimus ex professo in praecedenti libr. 23. c. 18. quæst. 2. & in sequenti tercia, de ea quæ in beneficiorum permutatione: de qua restat dicendum.

C A P. XXIV.

De beneficiorum permutatione.

S V M M A R I V M.

342 Iure licita est beneficiorum permutation, si fiat auctoritatis Superioris, & iusta ad causam: & quis sit talis Superior.

343 Partes possunt de permutter: ne tractare tantum sub beneplacito Superioris, ac requirere con ensim diarium, si quorum inter se.

344 Quid requiratur cum beneficiis permutter: ad pertinet ad diversas dioceses: & quod beneficia non possint permutter cum alijs spiritualibus.

345 Propter beneficium pingue cum tenaci permutter: & vnum cum duobus.

346 De permutatione beneficiorum in equum, quid sit tenendum.

D E hac legi possunt D. Anton., parte tit. 15. cap. 3. Angelus in verbo Permutatio, quæst. 3. & aliquot sequentibus. Syluester eodem verbo 2. per totum, & Tabien, verbo, Beneficium, 3. q. 14. & sequentibus, Rebus suis in praxi, beneficiorum 3. part. tit. De permutatione, Nicolaus de Milis in verbo, Permutatio, ex recentioribus qui antiquiores citant, Azor in 2. par. Moral. Inst. lib. 7. cap. 29. & 30. ac Suarez De religione, tract. 3. lib. 4. cap. 31. 32. 33. & 34.

342 Atque licitam esse iure Canonico beneficiorum permutationem, & in manibus Episcopi fieri posse, iam patet ex proxime dictis. De ceteris ad eam pertinentibus, documenta aliquot notanda sunt pro praxi.

Primum est, Permutationem beneficiorum factam sine auctoritate Superioris, simoniacam censeri. Vide Sylvestri loco cit. quæst. 1. Qui in sequenti 2. docet istum Superiori non esse semper Episcopum respectu suorum inferiorum: quia nonnunquam beneficij collatio, & institutio non pertinet ad illum, sed ad alium: ad quem pariter poterit pertinere, permutationi auctoritatem praebere. Cui doctrina aduersatur, quod talis auctoritas habeatur tantum ex priuilegio iuris, quod Episcopo conceditur nominatum in cap. Quæstum, De rerum permutatione, & in cap. vnico, eodem tit. in sexto: ita ut in praxi, tenendo certum, & relinquendo incertum, oporteat recurrere ad Episcopum pro tali permutatione, cuius dignitati prædictam potestatem annexam esse dubium non est: & alij vero conuenire aperte negetur non modo a Federico de Senis in tractat. permutationum quæst. 22. /de quo Ludouicus de Milis loc. cit. additione 3/ sed etiam ab authore glossa a Clemen. vnica, De rerum perm. verbo Conferantur. Adverte tamen ex Azorio alios citante in memorato cap. 29. quæst. 4. doctrinam Sylvestri posse habere locum, quod Pralatos Episcopi inferiores dignitate, qui de consuetudine prescripta, aut Sedis Apostolice priuilegio, iurisdictionem habent Episcopalem nulli Episcopo proxime subiecti, & prædicti potestate conferendi

futis subditis beneficia i & eos instituendi; ac etiam amouendi à beneficio, si quando opus fuerit.

Non debet vero Superiorēm permutationi auctoritatem præbere, nisi ex necessaria causa, bene idem Syl. addit. quæst. 3. p. cap. Quæstum, §. finali; De rerum permutatione. Simul ex D. Thoma iii 4. diff. 15. quæst. 3. art. 3. ad octauum, admoneens eam necessitatem non esse metiendam cōmodo temporali permutantium; sed spirituali: putā quod in tali loco poterit quis melius Deo seruire, quam in alio:

Secundum documentum est: non posse quidem partes facere in se conuentione, præmissionem, vel pactiōem; aut conclusionem: post tamen de permutando tractare, submittendo se dispositioni Superioris; lmo & posse concludere non quidem absolute, sed sub expressa conditione, seu faça haec reservatione, si Superior ad quēm attinet; voluerit. Hoc in quæst. 5. ex Panormit. & quib[us]dam alijs habet Sylvestri, consentiuntque ceteri initio iominati. Probatur vero quoad priorem partem quia ius permittens beneficiorum permutationem, consequenter permittit ea quæ ad illam factitudinem requiruntur: tractatus autem inter partes, ad eam requiritur: sicut & ad alios contractus utimique onerosos. Quoad posteriorēm vero, probatur: quia talis cōclusio non est vera conclusio, cum suspendatur usq; ad Superioris consensum.

Tertium documentum est: ad permutationem requiri consensus eorum ad quos pertinet præsentatio, vel electio ad beneficia permutanda. Ratio est, quia permutatio aliqui non valeret, vt aliquot citatis in memorato tractatu De permutatione num. 21. Rebus suis notat. Addens in num. 22. ex Federico de Senis, quod si tales requisiti nolint consentire, cogi possint, quando permutatio est utilis Ecclesiae. De qua re tanquam solita tractari in foro externo: causidicorum est responderem.

Quartum documentum est, Permutationes beneficiorum, iueiant auctoritate Ordinariorum, sive Papæ, aut Legati ipsius, non requiri vt permutantes faciant mentionem dealijs beneficijs quæ obtinent. Hoc ex Federico quæstionis 18. habet Nicolaus de Milis loco cit. in fine se cundæ additionis.

Quintum documentum est, Quando beneficia in diversis diocesis exsillunt, permutationem debere fieri auctoritate vtriusque Episcopi earundem diocesis. In quo casu melius esse permutationem fieri vtrioq; Episcopo simul praesente, vt uno committente alteri suam potestatem: quam ex interculo temporis, id est, quam altero Episcopo auctoritatē suam præstante, post elapsum tempus quo alter suam præstitit, Sylvestr. ex Ioanne Andrea habet in quæst. 13. concl. 7.

Sextum documentum est, Posse quæcunque beneficia permutari: sive conformia sint, vt duæ præbenda; sive difformia, vt præbenda, & beneficium curatum. Adverte autem beneficium manuale posse quidem permutari: sed posse quoque per Superiorēm perinde reuocari ac ante permutationem, prout habet Rebus suis in cit. titulo De permutatione numero 50. Non posse autem beneficia vnta permutari (ideoque in illis propositum documentum exceptionem patitur) docet Rota decisio. 160. in Antiquis. Nec item posse beneficia que tenentur tantum ex dispensatione Papæ, vt docet item Rota decisio. 339. in nouis: ponens exemplum de ea quæ fit illegitimo. Ratio vero est, quia talis dispensatio non extenditur ad aliud beneficium, neque ad aliam personam.

Itemque nec posse beneficia commendata ad tempus. Nec enim talia cum habitis in titulum permutari posse, nisi ille qui commendavit fecerit ad id potestatem, docet Panormit. ad cap. Cum olim, De rerum permutatione num. 3. Ratio illius est: quod in cap. vnico, in 6. & Clem. vnica, vtrobiq; De rerum permutatione, tantum concedatur Clericis beneficia sua permutare. At is cui commendatum est ad tempus beneficium, non potest dicere illud suum. Addit in sequenti nu. 4. nec habentes expectativas a Papa, posse interfici sua permutare: quia talia non sunt beneficia: & Canones permitunt tantum beneficia permutari. Idem eodem argumento iudicandum est cum Nauarro in Enchir. cap. 23. m. 100. versu 3. de ceteris habentibus tantum ius ad beneficium: vt de no-

minatis, vel electis ad illud, nondum institutis, aut confirmatis. Neq; enim tale ius cum alio iure ad beneficium, aut cum beneficio permutteri inuenitur permisum.

Pari quoque ratione idem dicendum est de quocunque alio spirituali iure: non posse, inquam, permutteri cum beneficio: nempe de iure seculare, patronatus, decimarum, oblationum, & similiū, qua non sunt beneficia; de calice consecrato, aut alia re Ecclesiastica, de pensione Clericali, de officio, vel administratione rerum Ecclesiasticarum, de hospitali cum non dantur in titulum beneficij. Adde & de patrimonio ad quod quis ordinatus fuit, & de alijs quibus ratio beneficij Ecclesiastici minime conuenit. Nam beneficiorum tantum permutatione iure conceditur.

345. Si quereras, an permisa sit permutatio beneficij pinguis cum tenui. Respondeatur, quod cum ius sine restrictione loquatur, censeri posse permisam; dummodo totum permutationis negotium Superiori exprimitur, iusta; adit causa, & absit fraus, qua solet prafumini quoad forum externum in tali permutatione, prout attigit Nicolaus de Milis initio tertiae additionis loco cit.

Si secundo quereras, An vnum beneficium possit permutteri cum duobus. Respondebit idem author in additione prima, posse permutteri, si plura illa sine dispensatione, haberi possint: quod si non possint, procurandum esse ut dispensetur sive ab Ordinario si in tali pluralitate dispensandi protestat habeat, sive a Papa cum ad eum recurrentem est. Addit idem in sequenti additione secunda, quod is qui vnum ex duabus beneficiis curatis, qua per dispensationem tenet, permutter cum tertio beneficio curato, non solum perdat illud quod permutter, sed etiam aliud quod cum codem habuit: quia per adpectionem tertij curati duo priu habitabant, non obstante dispensatione, nisi ea fuerit tam ampla ut diceretur, quod posset illa duo, vel eorum alterum dimittere, & alia similia recipere, ac retinere.

346. Si tertio quereras, An inaequalitas beneficiorum impedit ipsorum permutationem. Respondebit non impedi, quemad. ex Federico quæst. ultimahabeta adhuc Nicolaus de Milis in additione tercia. Circa quod notandum est primo: beneficia dupliciter dici inaequalia: uno modo, quia vnum est cum onere, vt cum cura animarum, vel administratione rerum Ecclesiasticarum, vel obligatione cantandi in choro,

vel iurisdictione externa: reliquum vero est sine onere. Altero modo inaequalia sunt, quando vnum est pingue, & alterum tenui. Atq; vt huius posterioris modi inaequalitas non impedit beneficiorum permutationem: nec inaequalitas prioris modi impedit.

Notandum est secundo, quod beneficia inaequalia sunt in fructibus, seu prouentibus, & permutterit sit auctoritate Papæ, quod tunc reduci soleat inaequalitas ad quandam aequalitatem: v. g. datur beneficium cuius annui prouentus sunt ducenti nummi aurei, permutterique cum alio, quod reddit centum nummos aureos; talis inaequalitas auctoritate Papæ reducitur ad aequalitatem: aut illi qui recipit tenui beneficium, dando congruam pensionem super fructibus pinguioribus beneficij: aut eidem conferendo alterum beneficium compatibile: vnde fiat ut reditus utriusque beneficij tenuioris, aequaliter cos, qui recipiuntur ex permuttero pinguiori.

Notandum est tertio, quod in permutatione beneficiorum inaequalium solum aequalitati debet quantitas fructuum, & aliorum bonorum temporalium, qua beneficij annexa esse solent: non autem quantitas, vel dignitatis, vel potestatis, vel iurisdictionis Ecclesiastice annexa beneficio. Et ita cum decanatu exempli gratia, aut Archidiaconatus permutterat cum Canonicatu, vel alio beneficio simplici, vel cum pluribus simplicibus que in fructibus sunt paria eidem Decanatu, aut Archidiaconatu: simonia committatur pensionem exigendæ ratione excessus in honore, aut in id genus alijs: quia in tali permutatione commodum temporale capit propter spirituali. Quocirca in permutterandis beneficij aequalitatem debet solum esse temporalium annexorum, non vero spiritualium: perinde ac cum permutterantur calices, vel vestes facia, aequalitati tantum debet valor materiarum, non autem dignitas consecrationis.

Duodecim conclusiones, quas de casibus in quibus tenet, vel non tenet permutterio beneficiorum, Sylvestre ex Federico habet in verbo, Permutatio, & numero 13, apud ipsum videri poterunt.

LAVS DEO, VIRGINI QE Matri.

LIBER